

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/39/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8421010313
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8421010313.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariána Sninského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M, MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 27.10.2022, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok sp. zn. 9T/66/2021 zo dňa 14.10.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie obžalovaného A. B..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Kežmarok uznal obžalovaného A. B. za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c/ Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. a/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 14.04.2021, okolo 17:00 hod., vošiel do predajne potravín firmy C. - A. D., s. r. o. E., so sídlom E., C. XXXX/XX, nachádzajúcej sa v F., G. H. I. XX, okres F., kde predaj tovaru prebieha formou pultového predaja, pričom tam prítomnú predavačku J. K. stojacu za predajným pultom požiadal o tovar - jednu fľašu alkoholu "Hruška - Klasik" o objeme 0,5 l v hodnote 4,95 EUR, dva balíčky cigariet zn. LM červenej farby v celkovej hodnote 8,- EUR, z vedľajšieho pultu vzal 1 ks časopis s názvom "Teleplus" v hodnote 0,69 EUR, ktorý položil na predajný pult, kde predavačka J. K. uvedený tovar postupne blokovala do pokladne, pričom tento tovar si začal postupne ukladať do svojho ruksaku a predavačke J. K. uviedol, že ešte niečo zabudol kúpiť, z ktorého dôvodu fingoval telefonický rozhovor s inou osobou prostredníctvom svojho mobilného telefónu, kde po ukončení fingovaného telefonického hovoru, požiadal predavačku J. K. ešte o 1 ks hovädzieho a 1 ks kuracieho bujónu a pokračoval v ukladaní už vyloženého tovaru na predajnom pulte do svojho ruksaku, kde počas ukladania tovaru z tohto vytiahol nabitý paralyzér bližšie nezisteného typu a následne, v okamihu vyloženia 2 ks bujónov na predajný pult zo strany predavačky J. K., vošiel za predajný pult, chytil túto ľavou rukou za jej plece a pravou rukou, v ktorej držal nabitý paralyzér, ju udrel týmto paralyzérom po zápästí jej ľavej ruky a do pravého ramena, pričom J. K. spadla za predajným pultom na podlahu predajne, kde ju udieral predmetným paralyzérom do oblasti hrudníka, krku a pravého boku, na čo menovaná začala kričať "moje srdce, moje srdce", následne od J. K. odstúpil, prešiel pred predajný pult, z ktorého zobral svoj ruksak s naloženým a nezaplateným tovarom, bez 2 ks bujónov, ktoré ostali na predajnom pulte a z predajne ušiel, kde týmto svojím konaním spôsobil predavačke J. K. zranenia - pomliaždenie zápästia vľavo, pravého ramena, sedacej oblasti vpravo, ktoré si vyžiadali lekárske ošetrenie s dobou liečenia do 7 dní a taktiež spôsobil škodu na tovare pre C. - A. D., s. r. o. E., so sídlom E., L. C. I. XXXX/XX, v celkovej hodnote 13,64 EUR.

Za to mu súd prvého stupňa uložil podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, písm. k/, písm. l/ Tr. zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov a 6 (šiestich) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote, obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu odôvodnené odvolanie, a to proti výroku o treste. V dôvodoch odvolania úvodom vyjadril súhlas s priznaním 3 poľahčujúcich okolností súdom prvého stupňa podľa § 36 písm. j/, k/, l/ Tr. zákona, ako aj s postupom podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona, ktorým mu konajúci súd mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby. Napriek uvedenému je toho názoru, že uložený trest je neprimerane prísny, predovšetkým v tom smere, že bol uložený ako nepodmienečný. Nechce v žiadnom prípade bagatelizovať dôsledky svojho konania, zdôraznil však, že svojim činom spôsobil poškodenej obchodnej spoločnosti C. D., s.r.o škodu vo výške 13,64 eur, ktorá bola nahradená a poškodenej obchodnej spoločnosti M. N. B., a.s. škodu vo výške 7,12 eur, ktorá bola taktiež v celom rozsahu nahradená. Čo sa týka zásahu do práv poškodenej J. K., uznal, že tento čin mal na ňu negatívny vplyv. Z hľadiska fyzického zdravia, z lekárskeho potvrdenia A. A. A., lekára úrazovej chirurgie Nemocnice Poprad, a.s. zo dňa 14.04.2021 vyplýva, že v prípade poškodenej J. K. išlo o úraz ľahký s dobou liečenia do 7 dní. Vo vzťahu k psychickým následkom tiež uznal, že jeho čin mal aj v tomto smere negatívne následky, avšak v konaní nebol produkovaný taký dôkaz, ktorý by svedčil o tom, aby mala poškodená J. K. závažné psychické problémy vzniknuté v príčinnej súvislosti s predmetným činom. Navyše ospravedlnením, a to jednak osobným, ako aj v písomnej forme, sa aspoň pokúsil zmierniť negatívne dôsledky jeho skratového činu a pevne verí, že toto ospravedlnenie oslabilo nepriaznivé následky činu na poškodenú J. K.. Vo vzťahu k závažnosti činu je potrebné uviesť, že je pravdou, že v tomto prípade závažnosť trestného činu a s tým spojenú trestnú sadzbu, zvyšuje aj použitie paralyzéra ako zbrane. Poukázal ale na povahu paralyzéra, ako zariadenia, ktoré produkuje silný elektrický prúd určený k dočasnému ochromeniu svalového a nervového systému. Hoci je výstupné napätie paralyzéra extrémne vysoké (až milióny voltov), hodnota prúdu je naopak veľmi nízka (najčastejšie okolo 3 mA) a preto nedochádza k trvalému poškodeniu organizmu zasiahnutej osoby. Jeho výboj teda nespôsobuje žiadne trvalé následky. (viď napr. G.). Z uvedeného je teda zrejmé, že na rozdiel od iných zbraní (ako napr. nôž, revolver a pod.) paralyzér nie je spôsobilý sám osebe spôsobiť trvalé následky, keďže tento spôsobuje len dočasné ochromenie. Preto sa podľa jeho názoru odlišuje od iných zbraní a táto okolnosť je spôsobilá znížiť závažnosť konania. Nesúhlasí preto ani so záverom súdu prvého stupňa o tom, aby bol potrebný výkon trestu odňatia slobody okrem iného na to, aby došlo k jeho náprave a aby si uvedomil následky svojho konania. Ako to pritom z vyššie uvedeného vyplýva, naplno si uvedomil následky svojho skratového konania, akcentujúc skutočnosť, že bol odo dňa 17.04.2020 do 09.06.2020 vo výkone väzby. Uvedomuje si, že väzba nemá represívny účel, avšak má za to, že nemožno úplne opomenúť, že jeho osobná sloboda už bola v súvislosti so spáchaným činom obmedzená.

Z hľadiska jeho osoby a pomerov, ako kritérií relevantných v súlade s § 34 ods. 4 Tr. zákona pri určovaní druhu trestu a jeho výmery považoval za potrebné taktiež poukázať na svoj nepriaznivý zdravotný stav, v dôsledku ktorého je od 07.10.2014 poberateľom invalidného dôchodku (čo vyplýva z predloženého potvrdenia Sociálnej poisťovne). Trpí pritom závažným pľúcnym ochorením – chronickou obštrukčnou chorobou pľúc – GOLD B a pred dvoma rokmi absolvoval operáciu srdca - výmenu srdcovej chlopne. Nemožno pritom opomenúť ani to, že má jednu vyživovaciu povinnosť voči mal. dcére, ako to vyplýva z predloženého rozsudku Okresného súdu Kežmarok zo dňa 13.02.2017, sp. zn. 5P/7/2016. Aj preto, aby mohol prispievať na výživu dcére, sa snaží zamestnať sa, avšak vzhľadom na aktuálnu negatívnu situáciu spojenú s pandemiou ochorenia COVID-19 v spojení s negatívnym zdravotným stavom, je to pre neho náročné. Zdôraznil tiež, že trest odňatia slobody v jeho nepodmienečnej forme je najprísnejším druhom trestu, ktorý znamená najcitelnejší zásah do základných práv a slobôd odsúdeného. Trest odňatia slobody sa v hierarchii trestov chápe ako ultima ratio, a preto by mal byť ukladaný len v prípadoch, kedy iné druhy trestov, resp. miernejšie prostriedky trestného práva na dosiahnutie účelu trestu nestačia, alebo v typovo najzávažnejších prípadoch. Výkon trestu odňatia slobody je tak svojou povahou najprísnejšou sankciou, ktorá je právnym následkom spáchaného trestného činu a okrem slobody pohybu a pobytu výrazne zasahuje i do ďalších základných práv a slobôd odsúdeného. V zmysle § 4 zákona o výkone trestu odňatia slobody je odsúdený povinný podrobiť sa obmedzeniam tých základných práv a slobôd, ktorých výkon by bol v rozpore s účelom výkonu trestu alebo ktoré sa nemôžu vzhľadom na výkon trestu uplatniť. Uloženiu trestu odňatia slobody v trvaní 3 rokov, a to v podmienečnej forme, by pritom nebránil ani § 39 ods. 3 písm. d) Tr. zákona, v zmysle ktorého: „Pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako dva roky, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň päť rokov.“ Na záver uviedol, že svoj skrat ľutuje a bude ľutovať do konca svojho života. Nie je však kriminálne narušenou osobou, čo uviedol aj súd prvého stupňa a toto konanie možno

považovať iba za ojedinelé vybočenie z riadneho spôsobu života, ktorý doposiaľ viedol. Vzhľadom na použitie málo účinného paralyzéra, jeho osobu a pomery, výrazne prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností oproti žiadnym priťažujúcim, zdôrazňujúc pritom, že išlo o absolútne ojedinelé prekročenie pravidiel (exces), je podľa jeho názoru dostatočne odôvodnený záver, že aj trest uložený v trvaní 3 rokov a 6 mesiacov nepodmienečne je neprímerane prísny a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania.

Vzhľadom na uvedené záverom navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste a uložil mu najprísnejší podmienený trest odňatia slobody vo výmere 3 rokoch s probačným dohľadom a skúšobnou dobou na 5 rokov.

Na základe takto riadne a včas podaného odvolania krajský súd v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým obžalovaný podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného v tomto prípade dôvodné nie je.

V prvom rade odvolací súd konštatuje, že odvolanie obžalovaného smerovalo len proti výroku o treste, preto preskúmal len napadnutý výrok o treste. Čo sa týka výroku o vine, tento odvolaním napadnutý nebol, pričom obžalovaný urobil na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 Tr. poriadku a postupom podľa § 257 ods. 4, 5 Tr. poriadku vyhlásenie, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe, ktorý sa mu kladie za vinu a konajúci súd následne vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal. Súd prvého stupňa preto podľa § 257 ods. 8 Tr. poriadku vykonal iba dokazovanie súvisiace s výrokom o treste.

Krajský súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že skutok zodpovedá právnej kvalifikácii, ktorej sa vyhlásenie obžalovaného týka, vykonané dokazovanie tiež poskytovalo dostatočný podklad pre to, aby súd vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku v zmysle obžaloby, prijal. Krajský súd tiež nezistil ani skutočnosti nasvedčujúce porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, čo je jediným prípustným dovolacím dôvodom v prípade takéhoto vyhlásenia (§ 257 ods. 5 Tr. poriadku). Vo vzťahu k tomuto postupu teda neboli zistené žiadne pochybenia.

Na verejnom zasadnutí krajský súd doplnil dokazovanie postupom podľa § 326 ods. 5 Tr. poriadku v spojení s § 269 Tr. poriadku, prečítaním listín predložených dodatočne obhajobou, a to pracovnej zmluvy z č. I. 293-294, čestných prehlásení O. B. a P. Q. z č. I. 301 a lekárskej správy z L. F. z č. I. 302. Podľa § 272 ods. 3 Tr. poriadku odmietol návrh na doplnenie dokazovania výsluchom svedkyne P. Q., ktorej výsluch vo vzťahu k otázke ukladania trestu nepovažoval za potrebný a účelný a netýkal za okolnosti podstatnej pre rozhodnutie, pričom doposiaľ vykonané dokazovanie súvisiace s výrokom o treste považoval za dostatočné.

Z oboznámenej pracovnej zmluvy vyplynulo, že obžalovaný nastúpil do práce ako murár u zamestnávateľa R. – K., s.r.o. dňom 11.04.2022. Z čestných vyhlásení matky obžalovaného, O. B. plynie, že jeho matka má nepriaznivý zdravotný stav a vo veľkej miere sa o ňu stará práve obžalovaný, čo potvrdzuje vo svojom čestnom prehlásení aj jeho sestra P. Q., ktorá sama nedokáže z dôvodu pracovného vyťaženia zabezpečiť matke plnohodnotnú starostlivosť. Lekárska správa a posudok potvrdzujú viaceré diagnózy obžalovaného, lekárska správa konkrétne varixy dolných končatín s odporúčanou operáciou, čo v konečnom dôsledku viedlo k priznaniu invalidity.

Odvolací súd tak následne aj po doplnení dokazovania vo vyššie naznačenom smere preskúmal odvolaním napadnutý výrok o treste, pričom dospel k záveru, že tento je zákonný a vecne správny a to z nasledujúcich dôvodov.

Správne súd prvého stupňa zistil u obžalovaného celkovo 3 poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j/, k/ a l/ Tr. zákona, teda že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, preukázateľne dobrovoľne nahradil spôsobenú škodu a k trestnému činu sa priznal a úprimne ho oľutoval, keď na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania žalovaného skutku, pričom aj v prípravnom konaní vo výpovedi spáchanie skutku priznával. Čo sa týka okolnosti spočívajúcej vo vedení riadneho života, obžalovaný síce má z minulosti jeden záznam v registri trestov, ide však o odsúdenie ešte z roku 2011

za prečiny, ktoré odsúdenie bolo zahladené a na páchatel'a sa hľadí, ako keby nebol odsúdený a v rámci evidencie priestupkov nemá žiadne záznamy o priestupkoch, čo aj podľa názoru krajského súdu možno považovať za vedenie riadneho života. Správne tiež súdom prvého stupňa nebola u obžalovaného zistená žiadna priťažujúca okolnosť, teda je možné konštatovať, že poľahčujúce okolnosti výrazne prevládajú v pomere 3:0.

Trestný zákon stanovuje v prípade zločinu lúpeže v ust. § 188 ods. 2, v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate, trestnú sadzbu na 7 až 12 rokov, pričom z dôvodu prevahy poľahčujúcich okolností bolo potrebné zákonom stanovenú trestnú sadzbu upraviť znížením jej hornej polovice o 1/3, teda upravená trestná sadzba predstavuje rozpätie 7 rokov až 10 rokov a 4 mesiace. Prvostupňový súd, považujúc uloženie trestu v rámci uvedenej trestnej sadzby za neprimerane prísne, pri aplikácii ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona, pristúpil k mimoriadnemu zníženiu trestu odňatia slobody pod jeho dolnú hranicu, s ktorým postupom sa stotožnil aj krajský súd.

Pre použitie postupu vedúceho k mimoriadnemu zníženiu trestu v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona je potrebné, aby boli zistené také okolnosti prípadu alebo pomery na strane páchatel'a, ktoré sú mimoriadne, niečím výnimočné a nevyskytujú sa často v iných obdobných prípadoch a zároveň, vzhľadom na ktoré by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej Trestným zákonom bolo pre páchatel'a neprimerane prísne, pričom na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačoval aj trest kratšieho trvania. Pod pojmom okolnosti prípadu sa rozumejú predovšetkým také skutočnosti, ktoré môžu ovplyvniť najmä povahu, charakter a iné objektívne okolnosti spáchaného trestného činu, pričom tieto musia byť také intenzívne a také závažné, aby ich bolo možné posúdiť ako výnimočné okolnosti prípadu. Medzi mimoriadne pomery páchatel'a je zase potrebné zaradiť tie okolnosti, ktoré nemajú priamy vzťah k spáchanému trestnému činu a môže ísť napr. o rodinné pomery, alebo zdravotný stav obžalovaného. Aj tieto však musia vykazovať známky určitej mimoriadnosti, výnimočnosti a neobvyklosti v iných podobných prípadoch. Takýmito okolnosťami a pomermi páchatel'a však môžu byť aj inak poľahčujúce okolnosti, za predpokladu že ich rozsah alebo význam prekračujú hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností. Nie je však možné vylúčiť, že viaceré okolností, ktoré inak samy o sebe sú len všeobecnými poľahčujúcimi okolnosťami, vo svojom súhrne nadobudnú v konkrétnom prípade taký význam, že ich bude možné posúdiť ako mimoriadne okolnosti v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zákona.

U obžalovaného takéto mimoriadne okolnosti prípadu zistené v prejednávanej veci boli. V zmysle vyššie uvedeného je potrebné poukázať už len na samotný vysoko prevažujúci pomer poľahčujúcich okolností voči priťažujúcim, ktorý nie je, zvlášť v obdobných prípadoch, často sa vyskytujúci, naopak, skôr zriedkavo, pričom zároveň treba vziať do úvahy, vychádzajúc z dikcie ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona, okolnosti prípadu, aj pomery páchatel'a. V prejednávanej veci bez pochybností išlo o závažnú trestnú činnosť, zločin lúpeže v jeho kvalifikovanej skutkovej podstate, pričom však z hľadiska následku – spôsobených zranení poškodenej s dobou liečenia do 7 dní, ako aj výšky spôsobenej škody (7,12 eur zdravotnej poisťovni a 13,64 eur na tovare v predajni, ako aj charakteru použitej zbrane – paralyzéra, bolo konanie obžalovaného v kontexte obdobných porovnateľných prípadov lúpeží s touto právnou kvalifikáciou – so zbraňou, predsa len o niečo nižšej závažnosti. Z hľadiska osobných pomerov obžalovaného krajský súd uvádza, že tento je v súčasnosti riadne zamestnaný, stará sa o mamu, sám má viaceré zdravotné problémy a ním spáchaný skutok, aj keď s relatívne vysokou závažnosťou, bol vzhľadom na jeho doterajší život ojedinelým vybočením, nie je teda osobou opakovane páchajúcou trestnú činnosť. Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne vedú k dôvodnému záveru, že použitie trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom by bolo pre obžalovaného v prejednávanej veci neprimerane prísne a odôvodňujú pri ukladaní trestu aplikáciu ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Obžalovaný v dôvodoch odvolania logicky súhlasil s postupom súdu prvého stupňa v zmysle aplikácie inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, aj takto znížený trest vo výmere 3 roky a 6 mesiacov nepodmienečne však považoval za neprimerane prísny a navrhol, aby mu bol uložený podmienečný trest vo výmere 3 rokov s probačným dohľadom a skúšobnou dobou na 5 rokov. Je síce pravdou, že aj uloženie trestu vo výmere, ktorú navrhuje obžalovaný, ako aj s jeho podmienečným odložením, Trestný zákon pripúšťa, keď rozsah mimoriadneho zníženia trestu v tomto prípade limituje ust. § 39 ods. 3 písm. d/ Tr. zákona, v zmysle ktorého nemožno uložiť trest odňatia slobody kratší ako 2 roky a súčasne trestný čin nebol spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia, teda nie je obligatórne vylúčený ani jeho podmienečný odklad. Na strane druhej, vyššie popísané špecifické okolnosti prípadu, pomery

obžalovaného, ako aj poľahčujúce okolnosti súd prvého stupňa už premietol do rozhodovania o treste v tom smere, že pristúpil k jeho mimoriadnemu zníženiu (v opačnom prípade by obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody minimálne vo výmere 7 rokov) a aj napriek týmto okolnostiam nemožno opomenúť, že obžalovaný sa dopustil zločinu lúpeže so zbraňou, ide vo svojej podstate o násilnú trestnú činnosť a použitie násilia bolo posilnené použitím nabitého paralyzéra, ktorým napadol poškodenú a nešlo len o jeden úder, resp. jednorazové pôsobenie na poškodenú, ale v napádaní poškodenej pokračoval aj po tom, čo táto spadla na podlahu predajne a poškodenej boli spôsobené aj zranenia, hoci tieto neboli vážnejšieho charakteru, z čoho vyplýva, že samotné napadnutie bolo dosť intenzívne a mimo fyzických zranení malo potenciál aj spôsobiť poškodenej traumatický zážitok a šok, pričom obžalovaný sa nemohol vopred spoliehať na to, že jej spôsobí „len“ ľahšie fyzické zranenia. Už len z tohto dôvodu podľa názoru krajského súdu neboli splnené materiálne podmienky pre uloženie podmiennečného trestu predpokladané v § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zákona, keď predovšetkým popísané okolnosti prípadu neodôvodňujú záver, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný, naopak, vzhľadom na závažnosť a okolnosti spáchaného skutku, napriek tomu, že tieto odôvodňovali mimoriadne zníženie trestu z hľadiska jeho výmery, bolo nevyhnutné trest odňatia slobody v tomto prípade ukladať ako nepodmiennečný.

Krajský súd sa zároveň v nadväznosti na uvedené stotožnil aj s výmerou trestu odňatia slobody na 3 roky a 6 mesiacov, ako ho uložil súd prvého stupňa po jeho mimoriadnom znížení, ktorý trest považoval za zákonný a primeraný, súčasne poukazujúc na tú skutočnosť, že už len za tejto situácie, pri uvedenej výmere trestu – ktorú krajský súd vyhodnotil ako primeranú – ani nemožno jeho výkon podmiennečne odložiť, keďže ide o trest odňatia slobody prevyšujúci 3 roky. V tejto súvislosti krajský súd osobitne poukazuje aj na záver prvostupňového súdu, ktorý zdôraznil, že tento trest reflektuje okrem iného aj požiadavku generálnej prevencie ako odkaz všetkým páchatel'om obdobnej násilnej trestnej činnosti, že im hrozí v prípade jej spáchania trest odňatia slobody spojený s jeho bezprostredným výkonom. Na tomto závere nič nemenia ani skutočnosti, na ktoré poukázal obžalovaný v odvolacích dôvodoch a ktoré vyplynuli aj z doplneného dokazovania na verejnom zasadnutí, a síce že sa stará o chorú mamu a sám má zdravotné problémy, pričom tieto boli okrem iného, ako už bolo uvedené, vyhodnotené a brané do úvahy už pri určovaní výmery trestu.

Takto uložený trest odňatia slobody teda aj krajský súd považoval v tomto prípade za nevyhnutný pre dosiahnutie účelu trestu v zmysle ust. § 34 Tr. zákona, keď trest má predstavovať predovšetkým represívnu funkciu, ale má plniť úlohu aj individuálnej a generálnej prevencie, a zároveň má predstavovať morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou a zároveň v plnej miere zohľadňuje kritériá pre ukladanie trestu s prihliadnutím najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Zákonným a správnym je aj výrok o zaradení obžalovaného pre výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, keďže v posledných 10-tich rokoch pred spáchaním prejednávaneho trestného činu nebol vo výkone trestu pre úmyselný trestný čin.

V súlade s vyššie uvedenými dôvodmi a právnymi úvahami preto krajský súd postupom podľa § 319 Tr. poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.